

Дослідник отримує не лише матеріал для визначення позиції підприємства у конкурентній групі, але й вихідну базу для дослідження причин такого становища, характеру та швидкості реакції підприємства на ті чи інші управлінські дії, що є значною перевагою представлення результатів оцінки конкурентної позиції підприємства у численному виміру.

Список використаних джерел

1. Левицька А. О. Методи оцінки конкурентоспроможності підприємства: вітчизняні та закордонні підходи до класифікації / А. О. Левицька // Mechanism of Economic Regulation. – 2013. – № 4. – С. 155–161.
2. Головань Л. О. Метод розрахунку інтегральної конкуренто-спроможності підприємства / Л. О. Головань // Інтелект ХХІ. – 2014. – № 2. – С. 43.

В. Ю. Курпа, студент
Науковий керівник – І. В. Козюра, д. держ. упр.
Вищий навчальний заклад Укоопспілки
«Полтавський університет
економіки і торгівлі», м. Полтава,
ivko@ukr.net

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

В умовах становлення і розвитку ринкової економіки необхідність забезпечення ефективного функціонування підприємств є одним з найважливіших факторів економічного добробуту України. Наявність розроблених стратегій і організація ефективної роботи стратегічного управління відіграють важливу роль у забезпеченні розвитку підприємства.

Найбільший внесок в розробку теорії стратегічного управління зробили такі відомі західні та вітчизняні фахівці в сфері менеджменту, як І. Ансофф, Х. Мінцберг, А. Томпсон, А. Дж. Стринкланд, І. П. Буляєв, З. С. Шершньова, С. В. Оборська, В. Д. Немцов, Д. Є. Довгань та ін. Однак сутність теоретичних аспектів потребує подальших досліджень у новому контексті посилення конкурентоспроможності підприємств.

За визначенням Г. Мінцберга стратегія – це принцип поведінки або дотримання певної моделі поведінки. М. Портер зазначав, що стратегія являє собою створення – завдяки різноманітних дій – унікальної і цінної позиції. За ствердженням І. Ансоффа стратегія – це набір правил для прийняття рішень,

якими підприємство керується в своїй діяльності [1, с. 68]. Б. Карлоф визначає стратегію як узагальнюючу модель дій, які необхідні для досягнення поставлених цілей шляхом координації і розподілу ресурсів компанії. І. П. Булеєв визначає стратегію як комплекс системних заходів, направлених на підвищення ефективності функціонування підприємств [1, с. 69].

Таким чином, узагальнюючи різноманітні трактування, сутність стратегій визначається як модель певних рішень, дій, довгостроковий план підприємства, мистецтво мати необхідних фахівців та активи з метою досягнення конкурентних переваг. Виходячи з цього та на основі аналізу різноманітних стратегій було розроблено їх класифікацію. В залежності від класифікаційної ознаки розрізняють стратегії: за рівнем управління, на якому розробляється стратегія; за стадією «життєвого циклу» підприємства (загальні); за характером поведінки на ринку; за способом досягнення конкурентних переваг.

Необхідно зазначити, що основне завдання виконання стратегії – створення необхідних умов для успішної реалізації стратегії. Виконання стратегії – проведення стратегічних змін в організації, які будуть приводити її в такий стан, в якому організація буде готова до введення стратегії в життя.

У процесі реалізації стратегії кожний рівень керівництва вирішує свої певні задачі та здійснює закріплені за ним функції. Вирішальна роль належить вищому керівництву. Його діяльність на стадії реалізації стратегії може бути наведена у вигляді п'яти послідовних етапів.

Перший етап – поглиблене вивчення стану зовнішнього середовища, цілей та розроблених стратегій.

Другий етап складається з того, що вище керівництво повинне прийняти рішення щодо ефективного використання ресурсів.

На третьому етапі вище керівництво приймає рішення з приводу організаційної структури. Виявляється відповідність організаційної структури прийнятим до реалізації стратегіям, і, якщо це необхідно, вносяться відповідні зміни до організаційної структури фірми.

Четвертий етап складається з проведення необхідних змін в організації, без яких неможливо приступити до реалізації стратегії. Для успішного проведення змін вищому керівництву необхідно незалежно від типу, суті та змісту змін:

- 1) скласти сценарій можливого опору змінам;
- 2) провести заходи з метою послаблення опору змінам;

3) усунути чи зменшити до мінімуму реальний опір;

4) закріпити проведені зміни.

П'ятий етап участі вищого керівництва в реалізації стратегії полягає у перегляді плану здійснення стратегії в тому випадку, якщо цього вимагають виникаючі обставини. Новий план може бути прийнятим, коли він передбачає набагато більше можливостей отримання вигод, ніж існуючий план.

В сучасних умовах впровадження стратегічного управління персоналом підприємства є нагальною необхідністю, яка обумовлена посиленням конкурентної боротьби. Формування персоналу з високим рівнем продуктивних здібностей, здатного до ефективної взаємодії в рамках трудового колективу, потребує значного часу. Тому поряд з удосконаленням поточного управління персоналом на підприємствах доцільно впроваджувати стратегічне управління, яке спроможне забезпечити формування високоякісного капіталу підприємств та об'єднати всю кадрову роботу для реалізації конкурентної стратегії підприємства, досягнення конкурентних переваг.

Список використаних джерел

1. Базаров Т. Ю. Управление персоналом : учебник для вузов / Т. Ю. Базаров, Б. Л. Еремін. – Москва : ЮНИТИ, 2000. – 423 с.
2. Томпсон А. Стратегический менеджмент. Искусство разработки и реализации / А. Томпсон, Дж. Стрикленд. – Москва : Юнити, 1998. – 576 с.
3. Шершньова З. С. Стратегічне управління : навч. посіб. / З. С. Шершньова, С. В. Оборська. – Київ : КНЕУ, 1999. – 384 с.
4. Щекин Г. В. Как эффективно управлять людьми: психология кадрового менеджмента : науч.-практ. пособие / Г. В. Щекин. – Київ : МАУП, 1999. – 400 с.

Я. І. Клімавічус, студент
Науковий керівник – М. В. Мальчик, д. е. н., професор
Національний університет водного господарства
та природокористування, м. Рівне
klimavichus_em14@nuwm.edu.ua

ЦІНОУТВОРЕННЯ ТА ОСНОВНІ ЦІЛІ ТУРИСТИЧНОГО БІЗНЕСУ

На сучасному етапі розвитку економіки туризм є однією з провідних галузей, адже саме він має значний вплив на формування ВВП країни, створює додаткові робочі місця, є джерелом валютних надходжень та важливим інструментом розширення